

— Ваше Величество, отговорилъ Губернатора, тѣ обѣдватъ.

— „Като е тѣй азъ ще ги споходя въ обѣдната зала. — Господа,“ казалъ Петъръ като хваналъ стария маршалъ за ржка, „съпроводете ни, ако не сте заныти.“

Петъръ полегка слазятъ изъ стълбитѣ, защото маршала не билъ въ положение да отговаря на неговата бързостъ и разпаленностъ; той са съпровождалъ отъ маркиза де Шарнансе, графа де Сень-Флорентинъ и много още случи.

Като видѣлъ дългата трапеза, на която четири хиляди чловѣци яли простия и здравия обѣдъ, като забѣлѣжилъ тишината която царувала тамъ, а освѣтътъ и вниманието, което давали всичкитѣ остарѣли и изнемощели войници на гласа на единъ унтеръ-офицеръ, читающъ, или по - добръ проповѣдающъ забѣлѣжителни работи отъ живота и дѣлата на великитѣ полководци и завоеватели, като видѣлъ всичко туй, казвамъ Петъръ не можѣлъ да са удържи, да са противи на буйнитѣ си чувствования и поронилъ сълзи; той нищо не можѣлъ да проговори, а стоялъ неподвиженъ и съ внимание гледалъ и слушалъ; сълзитѣ му са удвоили когато чулъ че започенали да четатъ за полтавското сражение. Той чулъ че са прочели отъ читателя и слѣдующитѣ редове: „Въ тозъ достопамятенъ день, Петъръ спечелилъ голѣма слава; той са борилъ като левъ и слѣдъ побѣдата поднасялъ помощъ на раненитѣ безъ разлика, — и на своитѣ и на неприятелитѣ.“ Слѣдъ туй, инвалидитѣ тихо станали, хванали съ лѣвитѣ ржцѣ шапкитѣ си съ дѣснитѣ чашитѣ; тѣ устремили взора си вързъ Петра.

Царя не можѣлъ повече да противостои на туй трогателно зрелище.